

Stoppa religiösa skolor för barn

Innehåll

- 1 Stoppa religiösa skolor för barn
- 2 Avrättningar av barn i Iran
- 3 Osakligt om apatiska barn
- 4 Hot går hem i Storbritannien
- 5 Inte okej att bli kallad hora
- 6 Barnen i krigets Libanon

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- info@barnenforst.se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Religion är tron på det övernaturliga och en makt utöver det mänskliga. Vetenskap och tro är två oförenliga poler som drar åt olika håll. Religioner är i allmänhet auktoritära och har gud eller gudar som den allenarådande makten. De är ensidiga och uteslutande och gör åtskillnad mellan de egna, de rättrogna, och de andra alltså de otrogna eller avfällingarna. Religioners föreställningsvärld står i stark kontrast till jämställdhet, demokrati och de grundläggande mänskliga fri- och rättigheterna. Religioner är utan undantag byggda på patriarkala värderingar och har en viktig roll i reproduktionen av de traditionella och konservativa könsrollerna.

Vad man än tycker om religioner, är religionsfriheten en grundläggande mänsklig rättighet. Människor har rätt

att tro på vad de vill. Denna rättighet får aldrig inskränkas. Men religionsfrihet är en sak och indoktrinering av barn något annat. Religion är de vuxnas domän, en angelägenhet för vuxna individer som är mogna och är kapabla att fatta egna beslut.

Barn är helt beroende av de vuxna i sin livsföring. Först måste de få växa som fria individer, skaffa sig de grundläggande kunskaperna som behövs för att kunna göra riktiga bedömningar och adekvata val. Att uppmuntra den gränslösa nyfikenheten hos barn, lära dem undersöka, ifrågasätta och analysera företeelser, fenomen och världen sakligt är grundbulten i en mänsklig och demokratisk utbildningsväsende. Det gör inte religiösa skolor!

- Religiösa skolor bygger på religiösa föreställningar

och värderingar. De kan inte ge barnen de grundläggande sakliga kunskaperna som barn behöver för att växa som fria, jämlika och jämställda individer.

- Religiösa skolor är kvinnofientliga och reproducerar och spikar fast de patriarkala könsrollerna

- Religiösa skolor segregerar barn på grund av föräldrarnas religiösa tillhörighet och cementerar det gryende utanförskapet.

- Religiösa skolor är traditionsbundna och inskränker barns fri- och rättigheter. När föräldrarnas religiösa normer och värderingar återspeglar sig även i skolmiljön blir barnen än mer chanslösa att se annorlunda normer och livsmönster.

- Dogmer är religionens grund. Medvetet och omedvetet uppföder religiösa skolor dogmatism och öppnar vägen för fundamentalism. Barn har ingen chans att värja sig mot dogmer och de religiösa krafterna.

- Alla religioner räknar sin tro som det rätta och andra trosriktningar som falska, felaktiga och mindre värda. Religiösa skolor spär därför på diskriminering.

- Religiösa skolor undervisar i religion istället för om religioner.

- Barn och religion hör inte ihop. Barn skall skyddas från religionens intrång i deras livsutrymme

innan de kan bilda sig en egen uppfattning och fatta sina egna beslut.

Därför kräver vi att alla religiösa skolor för barn stoppas. All skolverksamhet för barn skall bedrivas på sekulär basis utan några som helst religiösa attribut.

Härmed deklarerar vi bildandet av "Nätverk mot religiösa skolor" och uppmanar alla, enskilda som organisationer att underteckna uppropet mot religiösa skolor för barn, som kommer att finnas på de undertecknande organisationernas hemsidor.

Närverk mot religiösa skolor 2006-06-07

Soleyman Ghasemiani,
ordf. Barnen Först

Christer Sturmark,
ordf. Humanisterna

Maria Carlshamre,
EU – parlamentariker

Inger Stark, *ordf.*
Jämställdhetsrådet i Stockholm

Leila Qaraee, *ordf.*
Kvinnors nätverk

Maria Hagberg,
styrelseledamot (Fi)

Sara Mohammad, *ordf.*
Glöm Aldrig Pela och Fadime

Maryam Afrasiabpour,
Styrelseledamot, Kvinnors Frigörelse

Avrättning av barn

den iranska islamiska regimen har barn straffrättsligansvar när de har nått pubertetsålder, 9 år för flickor och 15 för pojkar. Då får dem sättas i fängelse, avrättas eller utsättas för andra omänskliga straffmetoder som, lemlästning eller offentlig prygel.

Detta barbari måste stoppas. Barn skall aldrig sättas i fängelse, avrättas eller behandlas grymt. Protestera mot avrättningar av barn i Iran. Din protest är viktig och kan vara livsavgörande. Skicka ett e-mail till den högsta religiösa ledaren ayatolla Khamenei och den iranska presidenten och kräv en omedelbar stopp på alla de nämnda avrättningsdomarna i denna artikel, vilka återfinns på Amnesty Internationals lista.

till Khamenei:

info@leader.ir

infita@wilayah.org

till presidenten:

[dr-ahmadinejad](mailto:dr-ahmadinejad@president.ir)

@president.ir

**Soleyman Ghasemiani
Ordf. Barnen Först
2006-08-03**

Avrättningar av barn i Iran

Enligt Amnesty Internationals pressmeddelande 13/053/2006, avrättades den 13 maj i år en icke namngiven 17 årig pojke i staden Khorramabad i Iran. Detta är den första avrättningen för i år av unga människor som vid brottstillfället varit under 18 år.

Under 2005 registrerades 8 avrättningar av underåriga brottslingar. 2 av dessa var under 18 år under själva avrättningstillfället, uppger Amnesty. Iran avrättar unga underåriga brottslingar trots att man förbundit sig att inte avrätta barn under 18 år.

Det tragiska är att just nu väntar ytterligare unga människor på att avrättas när som helst:

1- Nazanin Mahabad Fatehi, är en 18 årig flicka som för ett år sedan dödade en milisman. Mordet skedde sedan Nazanin och hennes 16 åriga systerdotter överfölls av 3 milismän som försökte våldta dem i en park i Karaj. Deras rop på hjälp blir inte hördd. Nazanin knivskar en av milismännen när hon försöker undsätta sig. Mannen avlider senare på

sjukhuset. Nazanin var bara 17 år vid tillfället. Vi rättegången sade Nazanin att "jag ville bara försvara mig och min systerdotter. Jag ville inte döda den pojken. Men jag visste inte vad jag skulle göra när

ingen kom att hjälpa oss".

2- Nemat är en 17 årig pojke som väntar på sin avrättning för mord. Han dömdes till döden av en domstol i Esfahan sedan han mördat sin systers man vid ett bråk. I april i år fastställde Högsta domstolen dödsdomen.

3- Delara Darabi är en 19 årig tjej. I januari i år avslog högsta domstolen hennes begäran om att ta upp hennes dödsdom till prövning. Delara dömdes till döden av en domstol i Rasht för mord på sin fars

65 år gamla kusin. Delara var 17 år när domen föll. Delara hade själv erkänt mordet i början av utredningen. Men hon uppgav senare att det var hennes fästmö som hade begått mordet. Fästmön hade övertygat henne att om hon tog på sig ansvaret skulle hon inte riskera så mycket eftersom hon var underårig medan han skulle avrättas eftersom han var 19 år.

4- Mehdi är en 18 år gammal ung man. Han dömdes till döden i mars i år för mord på en man i staden Robot Karim. Han var mellan bara 16 år när brottet begicks. Hans bror som var med vid brottet fick fängelsedom.

5- Mohammad Mosavi är också en 18 årig kille. Han är dömd till döden för ett mord som han begick när han var 16 år. Högsta domstolen har fastställt dödsdomen.

6- Hamid Reza är en annan ung man som väntar på avrättning. Han dömdes för ett mord som han begick när han var 14 år.

Att avrätta människor för brott begångna under barndomen, är ett uppenbart brott mot barnkonventionen. Enligt barnkonventionen är denna åldersgräns 18 år. Alla under 18 år räknas som underåriga och måste få samhällsskydd när de hamnar på avvägar. Enligt

gå till sidan 2

Osakligt om apatiska barn

Utredningen om barn med uppgivenhetssyndrom innehåller grava felcitat som gör att barnläkares och psykologers uppfattningar förvanskas, skriver Ulla Hoffman och Kalle Larsson, som JO-anmäler utredningen.

I början av 2000-talet nåddes vi av rapporter om att asylsökande barn drog sig tillbaka från livet. Det var som om barnen gav upp och menade att livet inte var värt att leva. Efter hand rapporterades om att fler och fler barn blev apatiska och frågan fick stor massmedial uppmärksamhet. Vad var det i svensk flyktingpolitik som gjorde att barn gav upp och varför bara i Sverige? I riksdagen drev fem partier (v, c, kd, fp och mp) kravet på att de apatiska barnen skulle få stanna för att åter börja leva.

De medicinska och psykologiska vetenskaperna berättade för oss att de svårt sjuka barnen led av depressiv devitalisering. I artiklar och i debatter pekade de på att barnen hade egna asylskäl som inte hade uppmärksammats, därför att deras ställning i asylprocessen är svag. Det rapporterades från andra delar av världen om liknande fall, några gällde flyktingbarn, som i

Australien, men också andra familjesituationer där barnen reagerade likadant.

Hur svarade då etablissemangen? Genom att skjuta på budbäraren, på oss som menade att barnen för illa i själva asylprocessen. Man såg helt enkelt inte att barnen i många fall var svårt traumatiserade och dessutom lämnade utan behandling. Befintlig forskning och vetenskap ifrågasattes. Högt uppsatta personer hävdade att barnen simulerade och var uppe och sprang på nätterna då de också passade på att äta.

Hört från någon annan

När vi frågade om de själva hade sett detta blev alltid svaret att man hade hört någon annan berätta. Migrationsverket anmälde ett antal föräldrar till apatiska barn för misshandel och vanvård och när drogtesterna inte gav något resultat i Sverige skickade man dem till Frankrike för vidare analys.

Nu har resultatet kommit på några av proverna - laboratorierna har inte hittat något konstigt.

Regeringen tillsatte 2004 en nationell samordnare, Marie Hessle, med uppdrag att finna orsakerna till det livshotande tillstånd som drabbat hundratals barn i den svenska asylprocessen. I utredarens uppdrag ingår att klarlägga och analysera, utveckla metoder för att förhindra att barn i asylprocessen utvecklar livshotande tillstånd och hitta samarbetsformer mellan myndigheter. Den 2 maj i år kom den nationella samordnarens tredje delrapport, "Asylsökande barn med uppgivenhets-symptom - trauma, kultur, asylprocess".

Barn behöver trygghet

Precis som vi hela tiden har hävdat kan inga kulturella mönster förklara de apatiska barnens situation; det handlar om minoriteter som förföljs och trakasseras i sina hemländer. Vi har också hävdat att den bästa behandlingen för barnen är att de får trygghet, att de får veta att de inte skickas tillbaka, att de får uppehållstillstånd. Den nationella samordnarens rapport visar att vi hade rätt.

Migrationsministern uttalade direkt efter att

gå till sidan 5

riksdagen avslagit de fem partiernas motion om att barnen skulle få stanna att det hade varit en "humanitär katastrof" om motionen bifallits. Nu har det visat sig att antalet barn som insjuknar har minskat, det blev inte någon humanitär katastrof av den typ ministern såg framför sig. Tvärtom har vi kunnat undvika den humanitära katastrof som det skulle ha inneburit att barnen avvisats tillbaka till sina hemländer. Nu har de flesta av dem fått permanent uppehålls-tillstånd så som vi kommit överens med social-demokraterna och miljöpartiet.

Debatten om asylsökande barn med uppgivenhets-symptom har skett med flyktningpolitiska förtecken i en anda av misstro - och ur ett vuxenperspektiv, vilket den nationella samordnarens tredje rapport visar med all önskvärdhet.

Citat får fel innebörd

I sin iver att bevisa sina tidiga hypoteser, att barnen manipuleras till att bli apatiska och att det är föräldrarna som manipulerar och misshandlar, använder sig utredaren av citat som förvanskats. Genom att utesluta delar av det som välrenommerade barnläkare och barnpsykologer sagt får flera citat i rapporten en helt annan innebörd.

På sidan 98 citerar man till exempel Lars H Gustafsson: "Läkarens etiska dilemma uppkommer när hon eller han, menar att Migrationsverket, Utlänningsnämnden eller polis inte ser till barnets bästa ...

läkaren då stundom agerar i utkanten av lagens ramar?".

I själva verket skriver Gustafsson: "Läkarens etiska dilemma uppkommer när hon, eller han, menar att Migrationsverket, Utlänningsnämnd eller polis inte ser till barnets bästa, behandlar barnet på ett diskriminerande sätt och inte följer 'människokärlekens och hederns bud'. Sådant händer. Ska läkare då vara lojal med de beslut som fattas och verka i deras riktning - eller ska läkaren låta sin etiska kodex ha företräde, även om det innebär att läkaren då understundom agerar i utkanten av lagens ramar?" Det finns flera sådana exempel på förvanskningar i rapporten.

I första kapitlet 9:e paragrafen i regeringsformen sägs att myndigheter i sin verksamhet skall "beakta allas likhet inför lagen samt iakttas saklighet och opartiskhet". Detta gäller även statens offentliga utredningar.

Brott mot regeringsformen

Vi menar att Marie Hessles utredning inte har iakttagit den saklighet och opartiskhet som regeringsformen kräver. Vi kommer därför i dag att anmäla Statens offentliga utredning 2006:49 "Asylsökande barn med uppgivenhets-symptom - trauma, kultur, asylprocess" för brott mot regeringsformen till JO för granskning. Någon har sagt att de apatiska barnen måste få en signal om att det här livet är värt att leva. Ska det vara så svårt för ett

land att ge den signalen till svårt traumatiserade barn och deras föräldrar, utan smutskastning och misstänkliggörande?

Ulla Hofmann
riksdagsledamot (v)

Kalle Larsson
riksdagsledamot (v)

* *Texten har varit publicerad i GöteborgsPosten tidigare.*

Barnen i krigets

Med en sådan inställning blir det alldeles nödvändigt att skjuta på vem som helst, hur som helst och var som helst.

Israel glömmer att dess ockupationspolitik är roten till konflikten. Staten Israel kommer att vara ett hatobjekt för de miljoner människor som varje dag kränks och förödmjukas av dess olika institutioner på de ockuperade områdena. Det är också just detta som livnär de r e a k t i o n ä r a fundamentalistiska terrorgrupperna som inte väjer för något i sitt hat mot Israel.

Israel måste stoppa det u r s k i l l n i n g s l ö s a bombardemanget av Libanon och de ockuperade områdena omedelbart. Detta krig föder bara ännu mer hat och förödelse. Erkänn det palestinska folkets rätt till sin egen stat och lämna de ockuperade områdena.

Allan Weis
Barnen Först
2006-08-06

Hot går hem i Storbritannien

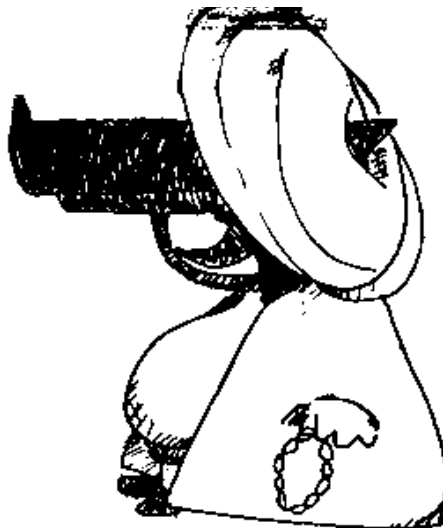
Lars Åberg

Lyssna på vad Abdus Salique hade att säga i brittiska Guardian häromdagen: "Om hon har rätt att yttra sig har vi rätt att bränna böcker. Vi gillar inte Monica Ali. Vi skyddar vår stadsdels heder och respekt."

Och läs vad Germaine Greer, den gamla feministkämpen, skrev i samma tidning: "Hon skriver på engelska och hennes synvinkel är brittisk, oavsett om hon går in i rollen som kvinna från en bangladeshisk by eller inte. Lokalbefolkningen har moralisk rätt att stänga ute filmteamet."

Eftersom polisen inte förmår skydda filmarna från den mobb, som den lokale affärsmannen Salique trummat ihop för att stoppa filminspelningen av "Brick Lane" och slänga förlagan, Monica Alis framgångsrika debutroman, på ett bål liknande det som andra reaktionärer tidigare tänt med "Satansverserna", har filmbolaget Ruby Films bestämt sig för att flytta inspelningarna från den autentiska miljön i östra London.

Kampanjen mot Salman Rushdies bok, och fatwan mot författaren, bidrog till ideologiseringen av en del muslimska grupper i Storbritannien och paraplyorganisationen Muslim Council drev sedan kravet på en blasfemilag, som skulle jämställa religion med ras och öppna för rättslig prövning av olika former för kritik av och drift med islam. En labourregering fiskande

efter muslimska röster presenterade också förslaget som sitt i parlamentet, men fick se det nedröstat.

Brittiska PEN-klubben, aktiv motståndare till censurlagen, uttrycker nu oro över hoten från "en liten grupp auktoritära personer

som inte begriper sig på fiktionens natur". Salman Rushdie påtalar i ett brev till Guardian det orimliga i Germaine Greers resonemang om patriarkala stofilers moraliska rätt att stoppa andras berättelser. Greers förakt för Monica Alis berättarperspektiv - i praktiken: att hon inte låter någon boende (i så fall vem?) vid Brick Lane själv föra pennan - påminner mig om det "antikolonialistiska" försvar hon tidigare uppåddat för könsstympling i afrikanska länder.

Fundamentalistiska angrepp på kulturen börjar bli vanliga i Storbritannien; flera pjäsförfattare har råkat illa ut för att de misshagat ortodoxa opinioner, värst på senare tid var den våldsamma attacken av sikhiska extremister på Repertory Theatre i Birmingham förra vintern. Att polisen i London nu inte anser sig kunna skydda filmteamet framstår som ett uppgivet och allvarligt misslyckande. Men efter Birmingham uttryckte Fiona Mactaggart, regeringsansvarig i integrationsfrågor, en häpnadsväckande förståelse för anloppet mot teatern. Hot går hem: socialdemokratisk kulturpolitik i den tilltagande inskränkthetens tid?

Inte okej att bli kallad hora!

Staten slår via tingsrätten i Södertälje fast att det är okej att kalla sin klasskamrat för hora. Medierna uppmärksammar våldtäkter, men sällan kampen mot våldtäkter och sexuella trakasserier. Tingsrätten hänvisar till lagtexten, som säger att hänsyn måste tas till att ordet hora i dag används som vilken svordom som helst.

Vägra kallas hora-rörelsen har hundratals lektioner och diskussioner kring ämnet. Det är ytterst ovanligt att någon tycker att det är okej att bli kallad för hora.

När vi frågar klasser vad ordet hora betyder, uppfattas det alltid som kopplat till möjligheten att köpa någon annans kropp för egna sexuella behov.

Också tjejer i skolan horstämplas.

"Man blir kallad hora om

man har haft sex med flera, men killar blir det inte", är något vi ofta får höra. Flera oskrivna lagar gör sig gällande.

Tjejer blir kallade för horor när de är kaxiga, har annorlunda kläder eller har för bra betyg. Det råder ett

"lagomhets"-ideal. Man ska vara sminkad men inte för sminkad, snygg men inte för snygg.

Tingsrätten menar att de inte kan använda sig av paragraf 5:5 angående kränkning eftersom den inte

nämner kategorin kön. Vi konstaterar att rättssystemet osynliggör och spär på förtrycket av kvinnor. Men bilden är inte nattsvart. Många skolor har i dag mer arbete mot sexuella trakasserier än tidigare. Sexuella trakasserier förekommer dock överallt. I vår senaste enkätundersökning svarade 60 procent att det förekommer sexuella trakasserier på skolan.

Ungas kamp har gjort att jämställdhetslagen nu gäller även skolan. Men det måste till mer resurser till fler lärare och elevvårdande personal för att det ska finnas möjlighet att göra något.

Vår rörelse nöjer sig inte med lagtexter, men könsperspektivet måste åtminstone finnas med. För detta krävs kamp och kollektiva aktioner för kvinnors rätt till sina kroppar.

Det är folkets kamp som har tvingat fram kvinnlig rösträtt och aborträtt. Vi kommer inte att låta oss tvingas tillbaka - kampen måste fortsätta, och den måste uppmärksammas!

Lina Thörnblom
ordförande Elevkampanjen
Elin Gauffin
initiativtagare till Vägra kallas hora

Barn och diskriminering

**Barnen Först: s 4:e
internationella konferens**

**Stockholm – Kistaträff
6 & 7 oktober 2006**

www.barnenforst.se

Barnen i krigets Libanon

Varje dag begår den israeliska armén brott mot mänskligheten och de internationella konventionerna genom mord på civila i de ockuperade palestinska

områdena och det pågående bombardemanget i Libanon under de senaste veckorna.

Barn är de ömtåligaste i alla krig. De är mycket sårbara fysiskt och mentalt. De är rädda och impulsiva

och kan inte bedöma situationen på ett adekvat sätt. Därför skördar kriget många av sina offer bland barnen.

De urskillningslösa bombregnen i Libanon har hittills krävt hundratals civilas liv, däribland många barn. Efter varje bombräd mot bostadshuset, grävs söndertrasade barnalik fram. Bombningen av bostadshuset i Qana som tog över 17 barns liv, var inget undantag.

Som ursäkt för dessa ständiga krigsbrott brukar armen hävda att de har i förväg bett folk lämna de områdena. På så sätt görs de mördade skyldiga till sin död eftersom de inte har flytt sina bostäder.

Problemet med den israeliska statens politik är att den inte ser på något sätt sin egen del i den blödande mellanöstern konflikten. Israel räknar sig som offer och de arabiska grannarna som omänskliga grymma typer som av naturen är fientliga mot det judiska folket.

gå till sidan 5

Barnen Först

Ordf. Soleyman Ghasemiani

Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
info@barnenforst.se
www.barnenforst.se

OBS!

www.barnenforst.se

Stöd oss!

**Postgiro:
40 55 55-4**

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org